

CINOPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 10 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 30 de març de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

PASQUA

— Què és això, pare?

— Em penso que deu ésser per a fer una pel·lícula alemanya.

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En ....., que viu al carrer
de ..... núm. ...., de ....., província
de ....., es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En ..... que viu
al carrer de ..... núm. ...., població .....
província ....., es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

CINEMA "AMATEUR"

PREPARANT LES GRANS PRODUCCIONS :: :: ::

Fotogènics! Ha arribat el moment d'clip-sar en Cumellas i la Casajoana sense necessitat d'anar a Hollywood! El «Barcelona Film Club» ha fet una crida a tots els seus socis invitant-los a declarar tot el que tinguin d'utilitatge cinematogràfic, per fer un inventari i començar tot seguit a impressionar pel·lícules amb el material que hi hagi disponible.

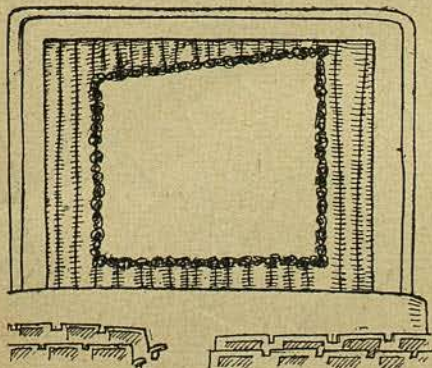
Els primers utilitatges han estat rebuts.

Al «Barcelona Film Club» aquests dies no s'entenen de feina. S'han rebut «Pathé-Babys», «Kodaks», estenedors de pel·lícules, objectius, arguments inèdits, piles elèctriques i llunes de cartró. Un senyor de Sans ha enviat una caixa de núvia i unes sabates Lluís XV per si cal filmar alguna pel·lícula d'època. Un matrimoni de Sant Gervasi ha cedit galantment catorze criatures, per si són necessàries en la filmació d'escenes de la vida real en algun film de caràcter modern. Una senyora vídua ha enviat un lloro, que xerra pels descosits, per si poden utilitzar-lo en alguna cinta parlada.

A la crida ha respost tothom, i de moment no resta un soci que no senti la necessitat immediata de sortir a la pantalla.

QUE ES EL «BARCELONA FILM CLUB» :: :: :: ::

El «Barcelona Film Club» és un agrupament de persones selectes que es reuneixen tres o quatre vegades cada mes a la Sala Mozart, per poder comprovar quin efecte fan a la pantalla les pel·lícules ratllades per l'ús. A les deu quarts de dotze, amb una puntualitat extremada, comença la sessió. En una pan-

La pantalla amateur del «Barcelona Film Club».

talla, guarnida amb flors de paper verdes, penjada de perfil perquè tingui més perspectiva, comença la projecció de les escenes més escollides d'una pel·lícula documental com per exemple: «La cigarra y la hormiga» o «Los avestruces en la intimidad». Un quintet, amagat

diuen de riure i que els «snobs» en diuen exquisides. Un cambrer que trenca la vaixella és una troballa; un actor que s'arrenca un queixal amb un cordill lligat a una porta és un geni; l'escena d'un parell que s'empastifen tirant-se fang per sobre té una força còmica que trontolla.

Si un irreverent gosa a dir que aquella pel·lícula fa tres estius que la va veure a Vilanova, és fixat tot seguit entre les persones vulgars que no saben dissimular.

LA PLANA MAJOR

Un intel·lectual que s'estimi, o un aspirant a intel·lectual, no pot mancar a les sessions de cinema amateur. D'ençà que en Domènec Guansé, un dia, va descobrir que els intel·lectuals anaven al cinema i s'hi va aficionar, el cinema ha devingut un art per als intel·lectuals. Això, naturalment, només a partir del dia que els intel·lectuals hi varen anar.

Al «Barcelona Film Club» la plana major hi està representada per en Soldevila, en Nogués, la Maria Luz, en Gallart, en Ferran, en Cabot, en Xifreda, en Carles... i altres que sentim no recordar.

En Domènec Guansé encara no hi va, però quan se n'adoni cuitarà a fer-se soci per poder escriure una crònica, l'endemà, que digui: «La nostra actitud respecte el cinema.»

EN GALLART I L'ANGEL FERRAN

En Gallart és un home que, de tan inquiet, fa rodar el cap. Quan parla, riu, arruga el front, es pessiga el nas, belluga la barbata i encara li sobra temps

L'Angel Farran i en Gallart

darrera un *biombo*, il·lustra els principals passatges de la cinta amb música *ad hoc*. Per evitar fracassos, el mestre, de tant en tant guipa per un foradet fet al *biombo* el que succeeix a la pantalla i tot va com una seda.

ELS INTERMEDIS

Els intermedis, en les sessions del «Barcelona Film Club» són una mica llargs; però això és absolutament necessari perquè els socis puguin canviar impressions. Reunits en petits grups de quatre o cinc, els socis comenten els incidents del film documental.

—Quina impressió! Què me'n dieu vos de la impressió?

—Aquella formiga arrossegant la molla de pa era quelcom definitiu.

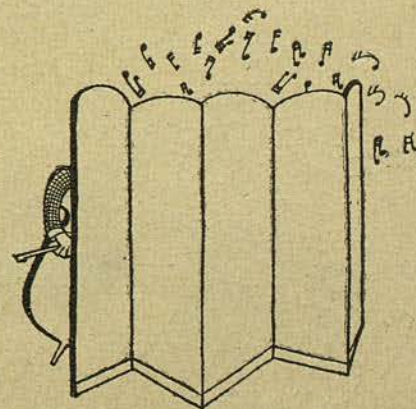
—No trobeu que aquell escarabat fins tenia personalitat i tot?

—Us confesso, Ruscaleda, que he passat un dels moments més feliços de la meua vida.

—Queda «snob» i «fauve», oi?

LES SUPERJOIES

Seguidament es projecta una pel·lícula d'aquelles que la gent de sa casa en

L'orquestrina recitada darrera un paravent interpreta les il·lustracions musicals del film documental *La fabricació de taps de suro a Koenilsberg*.

per ondular-se. Es d'una activitat que commou. Les sessions de la Sala Mozart per en Gallart són un martiri. Una bombeta que no s'encén, una cadira que grinyola, un espectador que escupi a terra, són detalls que el trasbalsen com si se li morís una criatura. (Ens permetem aquest «xisto» perquè en Gallart és solter; d'altra manera, cercaríem una forma més elegant d'expressar aquesta comparació exagerada.) En Gallart, encara no sent que els *snoobs* s'impacienten i piquen de peus, perquè ja són les onze, puja els graons de quatre en quatre i va a donar pressa al maquinista.

L'Àngel Ferran és més reposat. S'installa en una llotja i deixa fer. Vist des de baix, un humorista va dir que semblava una arengada de fullola. Voltat d'uns quants amics, fa «xistos» en anglès i passa la vetlla sense adonar-se'n.

En Gallart i en Ferran són els herois del «Barcelona Film Club». Amb el seu optimisme i un noi que porti les pel·lícules en bicicleta, l'interès de les sessions de la Sala Mozart no decaurà mai.

PETIT CONTRATEMPS

Això va succeir el dia que va projectar-se *Volga! Volga!*

El públic selecte, s'ho va prendre rient. L'endemà, però, en assabentar-se pels intellectuals que es tractava d'una gran pel·lícula, la majoria s'arrencaven els cabells.

BIROSTA

I Concurs de "Cinòpolis"

En primer lloc, aclarim el misteri. Els noms dels artistes mig impressionats, són els següents:

1. Louise Brooks.
2. Roy D'Arcy.
3. Emil Jannings.
4. Lawrence Gray.
5. Reginald Denny.
6. Charlie Chaplin.
7. Pola Negri.
8. Janet Gaynor.
9. Wallace Beery.
10. Jack Mulhall.
11. Norma Shearer.
12. Billie Dove.
13. Lon Chaney.
14. Dolores del Río.
15. James Hall.

Els endevinaires han estat tretze.

Tretze, són tretze els que han encertat plenament la solució.

Aquests cinopolistes il·lustres es diuen: Joan Ferré, Paquita Costa, Pilar Puigbert, L. Colomines, Netol, Jaume Coll Robert, Antoni Sala, Ramon Novell, Jaume Rosés Güell, Agustí Rodríguez, Josep Calafi Vilas, Ferran Simorra i Lluís Mir.

Aquesta setmana els redactors de CINOPOLIS celebrarem una reunió extraordinària, i pel procediment rudimentari dels paperets i l'hongo efectuarem el sorteig per adjudicar la gramola i els sis accessits.

El resultat del Concurs dels Artistes mig impressionats el publicarem en el número vinent.

Calma, doncs, que ja manquen pocs dies.

A la secció de «Contestant la seva atenta...», donem compte de les solucions que varen arribar tard i no pogueren entrar en concurs.

A l'Alice Whitte

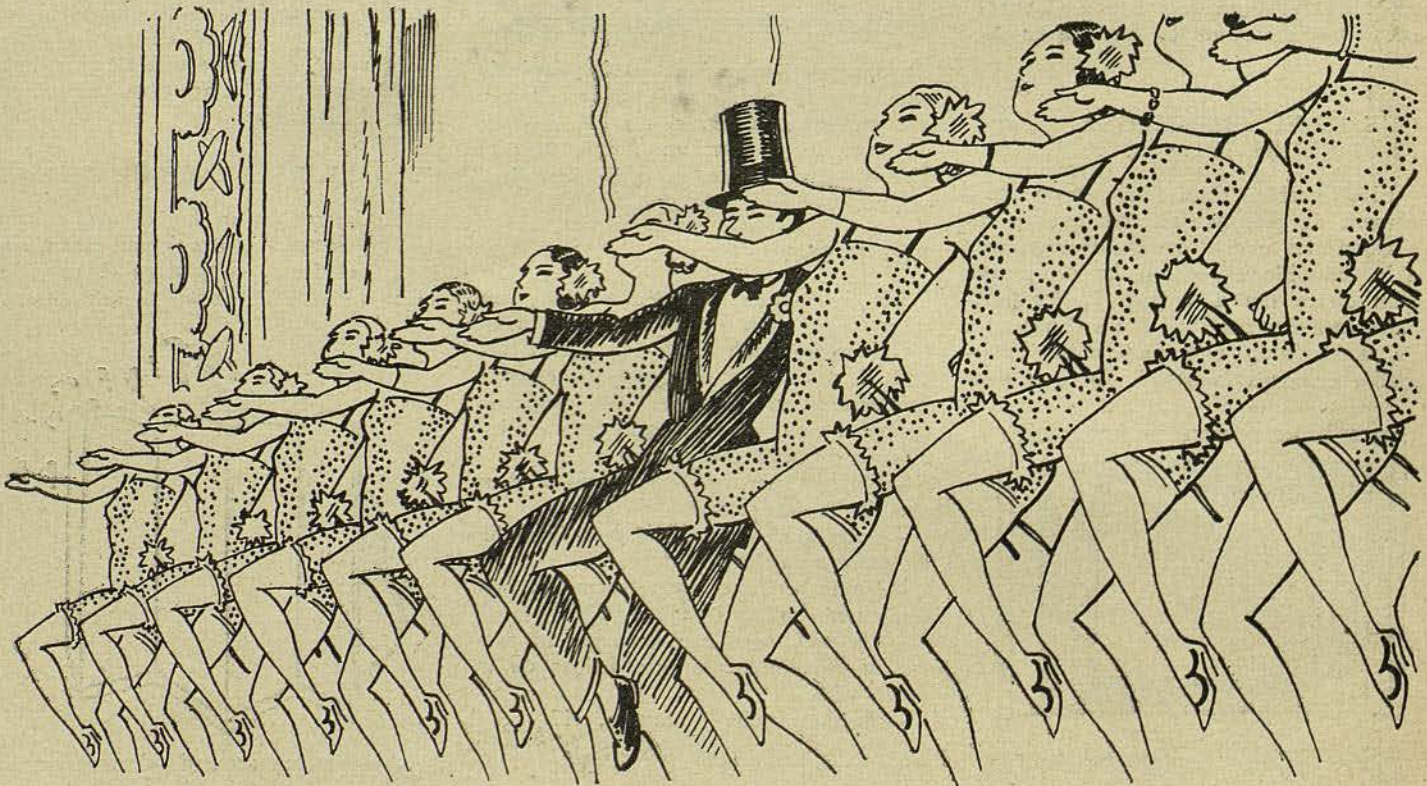
La mano de tu amor preso me toma
y entre nardos y rosas me encarcela...

Al verte, mi mirar se aterciopela
y mi voz al hablarte se emociona...

Tu carita redonda convulsiona,
y humilde a tu costado mi alma vuela
como un tigre rendido a una gacela
o un Menjou entregado a una paloma.

Olvido, por mirarte, mis laureles
y mis ansias de gloria por tu estampa;
soy casto, pero trago amargas hieles,
temiendo la locura a que me impeles,
y sólo de pensarlo cojo rampa
y pongo el corazón sobre los rieles.

EL TRINXERAIRE POETA

NOVES DE L'ESTRANGER

En Jackie Coogan ara fa el batxillerat.

EMIL JANNINGS

Reluciente y bien cebado,
pero de torvo mirar,
o bien muere asesinado
o acaba por asesinar.
Grave como un San Antón
y una barba hasta el ombligo,
de verlo da compasión,
tan grave y tan afligido.
Lleva el recuerdo de un crimen
grabado en el pensamiento;
un espectro lo persigue,
lo mata el remordimiento.
Asesinó por decoro,
porque su honor peligraba;
aquella infame era un loro
que de su amor se burlaba.
¡Ja! ¡Ja! ¡Ja! Su risa resuena
con acentos de tragedia.
En el reloj de un convento
acaba de dar la media.
Pasa un buho y se estremece
Emil Jannings, presintiendo
que, cuando suenen las trece,
cesará su sufrimiento.
Ahora se agacha vencido
por el dolor de su alma;
ahora se arrastra encogido
su corazón, ya sin calma.
El monstruo de hierro viene
trepidante y con silbidos;
Jannings ya no se sostiene
y empieza a sentir vahidos.
Los ojos envidriados
y embotados los sentidos,
los bigotes erizados
lanzando tenues gemidos.
¡Oh, sí! ¡Qué instante más cruel!
El monstruo de hierro y fuego
lo convierte en un pastel
y Emil Jannings muere ciego.
Otras veces muere manco,
otras loco y otras chato;
la cuestión es que fallezca
y poder pasar el rato.

MAGNESSJE BISHOP

PER LES TERRES DEL «FILM»

Reivindiquem els «extras»!

Certament, era ben injusta l'idolatria que abans es professava a l'estrella o a l'ídol, considerant-los com a únics i imprescindibles per fer triomfar un film i imposar una marca...

Després—sempre s'avança un xic—ja es va considerar el director com a quelcom digne de tenir-se en compte en tota producció...

I ara, que ja comencem a civilitzar-nos cinematogràficament, fins sabem donar la deguda importància a l'operador, a l'epigrafitista i fins de l'argumentista i tot...

Però encara queden oblidats, com si no tinguessin cap importància, els artistes anònims, secundaris i essencials a la vegada, que tan gran paper fan a les grans produccions: els «extras», nom amb el qual han estat batejats els comparses, potser per donar-los una mena de distinció...

* * *

Quantes i quantes pel·lícules deuen la major part del seu èxit al treball dels «extras», que amb les seves caracteritza-

cions, amb els seus moviments i expressions, donen un «ambient» encertat a l'obra que interpreten!

Hi ha hagut films, fastuosament presentats i amb arguments de certa lògica, que han fracassat rodonament per la indumentària dels «extras», per la poca dignitat amb què han portat una túnica romana, per exemple, o pel rasurament excessiu dels beduïns que ataquen la caravana!

Són tantes les preocupacions del director d'un film en el qual hi intervé una multitud, que, tant ell com els seus ajudants, no donen l'abast per «repassar-los» un a un. La caracterització i els moviments, dins el conjunt, els deixen, les més de les vegades, a la iniciativa de cada u.

Sense anar més lluny, un dels factors principals que ha contribuït a l'èxit de *Volga, Volga!*, ha estat l'acurada interpretació dels «extras», que han donat la veritable sensació de què eren el que representaven.

En les pel·lícules monumentals ameri-

canes de caire històric, la comparsa no va tan a l'hora com a les produccions europees. A les produccions alemanyes i russes sobretot, l'«extra» està entrenadíssim i especialitzat. Així, tenim que els guerrers de *Els Nibelungs* no tenen un «però» i la multitud que intervé en *La fi de Sant Petersburg* no seria superada per la que fou protagonista de la revolta roja.

En canvi, si bé els americans fan sortir guerrers que no ens donen la sensació de tals i vestals que masteguen goma, per les pel·lícules de l'Oest i les esportives tenen «extras» entrenadíssims i amb cares *ad hoc*, ja per fer de malos que van en escamot, ja per sortir com a *sparrings* del boxador, o per representar bandits de força que sempre discuteixen al voltant d'una taula i amb una ampolla de mam.

I prova de la importància que té un «extra», és que no hi ha res que produeixi més mal efecte que veure els comparses mal vestits, que es mouen indecisos o automàticament i que, per postres, alguns d'ells miren la màquina, tal com succeeix en moltes produccions nacionals.

Després de *El fi de Sant Petersburg*, la pel·lícula en què s'han emprat més «extras» és *Ben-Hur*, seguint-la *La senda del 98*, *Els deu manaments*, *Sodoma i Gomorra*, etc.

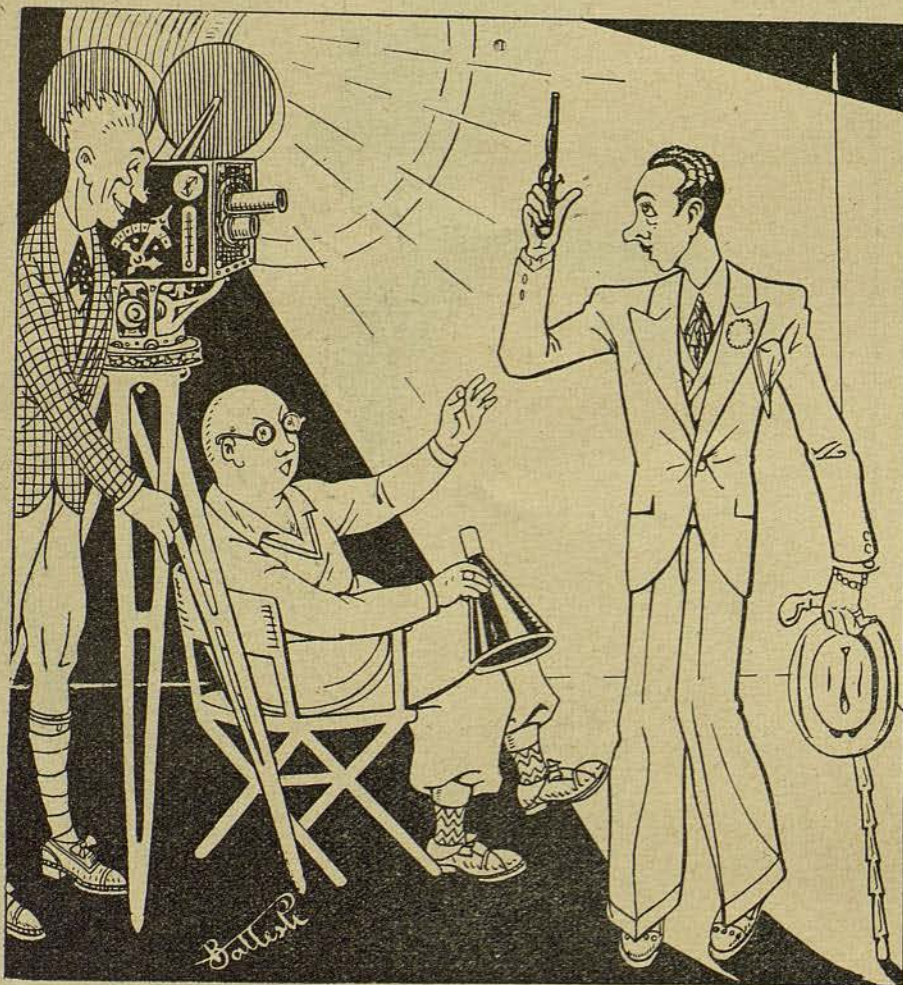
Els italians, que en altres èpoques foren els mestres en l'art de saber moure multituds, ara, seguint el descens de la seva cinematografia, tenen uns «extras» que treballen solament a crits del director, sense ni saber el que interpreten, talment com a ramats d'inconscients...

* * *

Donem, doncs, la deguda importància a aquests actors modestos que tanta part d'èxit tenen a les grans produccions: fins copsem la petita tragèdia de molts d'ells, que, havent anat a Hollywood carregats d'illusos, joventut i certificats d'«escoles de cinema», anhelant arribar a eclipsar la fama dels asos, han de limitar-se, cara a cara a la realitat, si és que no volen dejunar, a acceptar els cinc dòlars i inscriure's a la guixeta damunt la qual hi ha un rètol que diu: «Precisen «extras» per papers de famolencs...»

Recordem amb simpatia l'actor desconegut!

J. PÈL I KOLA

El director. — Li adverteixo que per no haver de repetir aquesta escena del suïcidi, aquesta vegada li he carregat la pistola amb bala.

UNA COL·LECCIÓ DE CROMS INTERESSANTS

Fa ja uns quants dies que vollem parlar d'una col·lecció de croms que ens va venir a les mans no sabem com. Es tracta d'una col·lecció de Rudolf Valentino.

Consta de divuit croms, i estan disposats de la mateixa manera que les col·leccions de «reis» que hom trobava dins les rajoles de xocolata, en temps de la guerra.

Els sis croms centrals són els que formen la figura del malaguanyat Rudy. Aquest va abillat amb un impecable frac, decorat convenientment amb una colla de caps de senyores actrius cinematogràfiques. El crom número u correspon al cap del *bello Rudy*. No hi ha res més de notable. El número cinc és el del pit. Al costat esquerre, aproximadament cap al nivell del cor, hi ha el cap de la Pola Negri. El número vuit correspon a la cintura, i en el lloc del *chatelain* hi ha la cara de la Norma Talmadge. El que segueix a l'anterior, presenta un caparró del protagonista de la col·lecció, al costat d'un de la Mary Pickford. El número que correspon als genolls, hi ha la Glòria Swanson i un altre retrat de Rudy. I al de les sabates hi torna a ésser l'interessat acompanyat de la Lillian Gish.

Tots aquests croms posats en l'ordre indicat de dalt a baix, formen la figura completa de l'interessat, en sis etapes. Els altres dotze trossos corresponen a altres tantes escenes de pel·lícules que ha fet el protagonista de la col·lecció. En cada una hi surt una noia diferent. I hi ha Leatrice Joy, Billie Dove, Greta Nissen, Vilma Banky, Lila Lee, Elena d'Algy, Alice Terry, Wanda Hawley, Glòria Swanson, Bebé Daniels, Florence Vidor i una altra vegada la Vilma Banky.

La literatura que «il·lustra» aquests gravats és una literatura senzillament idiota. La descripció d'ell supera totes les esperances, i el text dels altres gravats és d'una eloqüència que aclapara.

Per tal que se'n puguin fer càrrec, en copiarem algun trosset.

El número u, on comença la descripció de la seva vida, diu textualment:

«Rodolfo Valentino. Nombre maravilloso, símbolo del hombre-bello. Su vida fué una tragedia amorosa de alto heroísmo. Su sino fatal le condenó a ser amado apasionadamente, locamente por muchas... pero él no pudo amar a ninguna. Su único amor, Blanca de Montferrato, tuvo de sucumbir antes de poderse llamar esposa de Rodolfo Guglielmi. El misterioso destino sembró la vida del llorado Rudy, de rosas de pasión, llenas de perfume, pero con espinas que hirieron terriblemente aquel sensible corazón de Valentino, que reinó sobre tantos corazones femeninos.»

Dels altres en copiarem uns trossos, pocs, perquè *para muestra basta un botón*.

Diu que un dia el cotxe de la Bebé Daniels va topar amb el cotxe de Rudy. I li va dir:

«—Me has roto el radiador, Rudy.

»—Súbete en el mío y te acompañaré.

«Valentino y Bebé Daniels tardaron una barbaridad de tiempo en regresar de aquel paseo inesperado.»

Un altre episodi, diu:

«En *El hijo del Caid*, Vilma Banky pudo recibir los halagos y las caricias de Valentino, y sintióse orgullosa y feliz. Lograba lo que tantas ambicionaban. En-

tre otras, y por encima de todas su íntima Mary X... archimillonaria, hubiera dado su fortuna entera por un beso de Rudy.»

I encara un altre fragment diu:

«...empezó su reinado glorioso de don Juan irresistible conquistador de mujeres en tropel, porque a Valentino se le entregaron todas, sin distinción de alcurnia ni calidad social.»

Suposem que els nostres estimats llegidors ja s'hauran fet càrrec del que és la col·lecció en qüestió. No hi farem cap comentari, perquè el que hi voldríem fer no lliga amb el to de la nostra revista.

I pensar que aquests croms són fets per tal que els colleccionin les criatures!

—Es a dir, que a tu t'agradaria conèixer personalment la Greta Garbo?

—Sí.

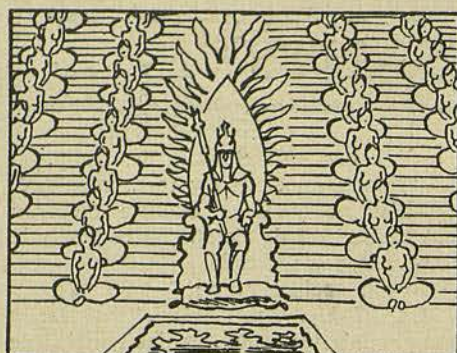
—Doncs entra en aquest cinema i te la presentaran.

FÈMINA :: «LA VESTAL DEL GANGES»

Un fakir-espia els clava: —Amb els déus de l'Orient no hi jugueu, doncs tenen més fluïd que l'Onofrof.

Aquests déus de l'Orient poden ésser fulminants; però els seus feligresos i els seus palaus són de *revue* pintada a l'aquarella.

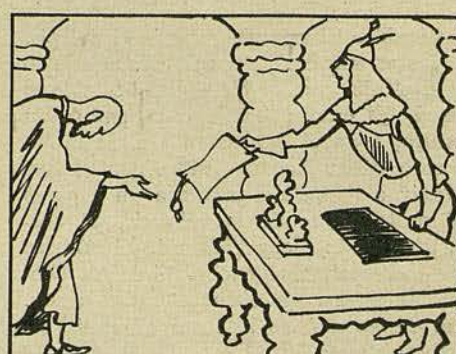
El príncep dels indis porta una punxa damunt el nas que li amarga l'existència, i el primer ministre és un ex-espia.

Amb els gasos asfixiants que produeixen les atxes de magnesi, derroten els desprevinguts occidentals.

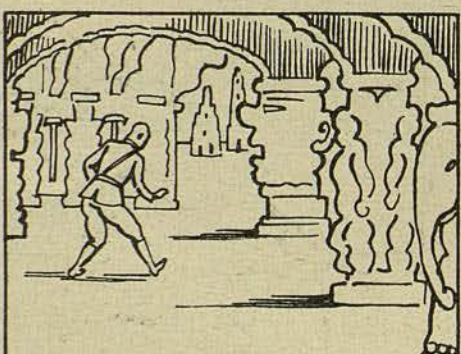
I per a celebrar la victòria, al palau reial s'hi celebra un gran concurs d'es-cots. Els presoners triomfen.

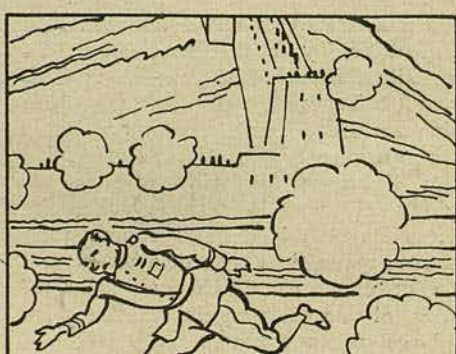
El primer ministre, que és en Mussolini disfressat de Nikil, no està per contemplacions, però el príncep és de pasta d'àngel.

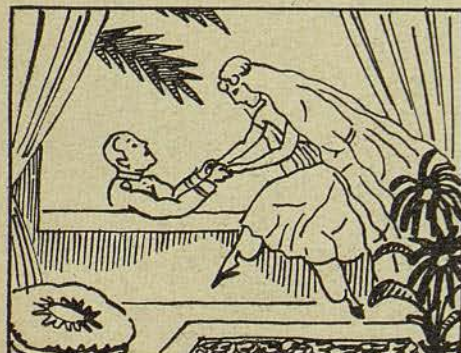
—He descobert que en aquest país hi ha metro; adéu, que el vaig a agafar— diu el major. —Bon viatge!—li fa Darsac.

Però el major Hoburg no troba la seva direcció i travessa set o vuit «Granges Real Oriente». (Granges, no Ganges.)

Per fi pot travessar un rec que diuen que és el veritable Ganges, acompanyat d'un bon nombre de respectuoses bales.

Darsac surt a la galeria a prendre l'aire, i entre flors de llustrina i marbres de cartó es declara a una noia amb matiné.

Al primer ministre li fa nosa aquest convidat i ordena a la dida que l'obsequi amb una mala beguda.

La princesa, amb un caixó, dona un concert de guitarra a l'idol electrilitzat, i Darsac la vol acompanyar.

FÈMINA :: «LA VESTAL DEL GANGES»

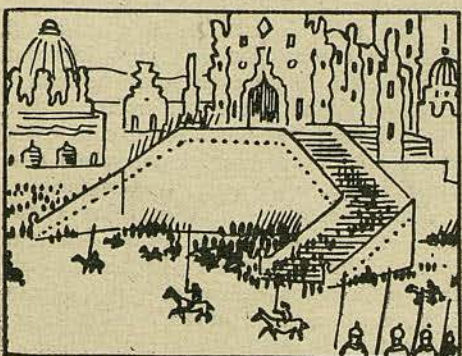
Però el ministre, que també assistia al concert, els aixafa la guitarra i fereix a l'oficial (no va ésser res).

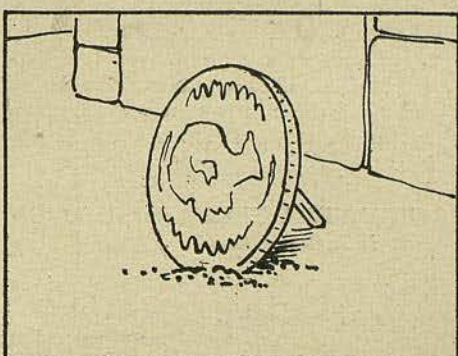
Quan ja està refet, ella li explica el secret de la seva vida: no és princesa, que és príncep; car nasqué noia en lloc de noi.

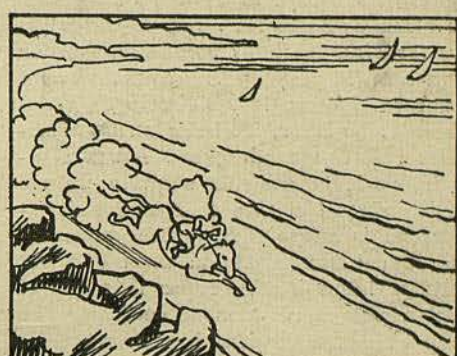
Nikil la canvià amb el noi d'una esclava. Vet aquí un problema excel·lent per als concursos del «Fèmina».

Els Tekritas, enllemnits de l'altra vegada, tornen a anar a sorprendre els invasors europeus.

Un Amadeu posat de cantell descobreix les males intencions del ferotge primer ministre.

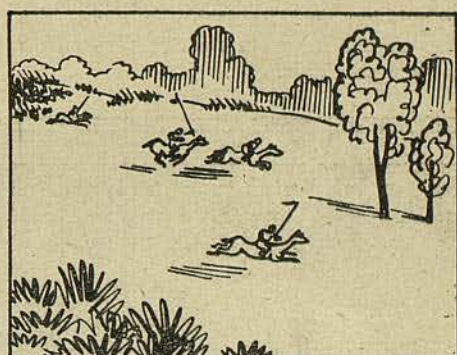
El príncep-noia abandona les seves tropes per a arribar al palau a l'hora del «five-o-cloc-tea».

—Atura't, no beguis; aquest te és dolent. —Doncs, que em portin pa i xocolata—diu el francès mimat.

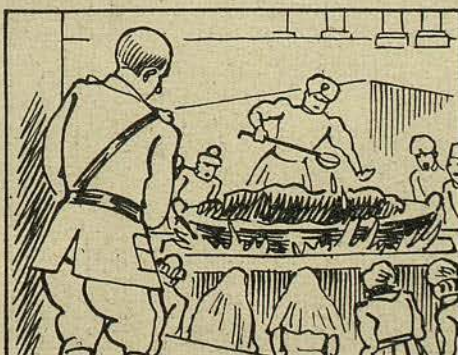
—Com que sóc vestal, no puc amar; però tinc el *derecho de amar*—i davant d'aquest nou problema, el casament és a l'aigua.

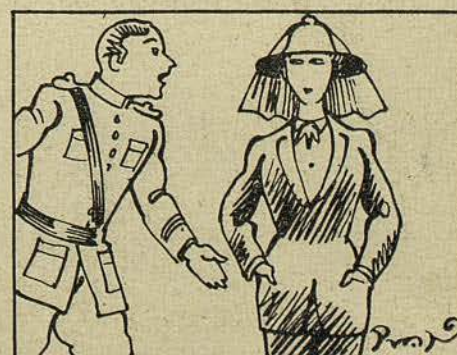
Hi ha unes inofensives batalles campals i els Tekrites diu que se la carreguen de valent.

Els radio-escotes estan d'enhorabona: per fi els donen un programa interessant.

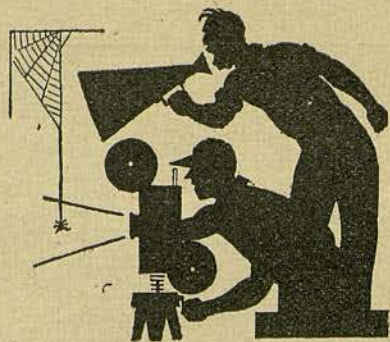
Darsac ha de contemplar com rosteixen a la princesa amb la mateixa cura que si fos el gall de Nadal.

Però, tranquil·litzeu-vos, la princesa, educada a l'europea, contempla l'operació com un vulgar turista.

Selecciones Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Capitol i Coliseum

RECLUTAS DETECTIVES, per Wallace Beery i Raymond Hatton

Reclutas detectives és una continuació de Reclutas sobre los aires, Reclutas sobre las olas, Reclutas bomberos, etc. La cosa sembla, però, que no s'acabarà aquí i encara tindrem la satisfacció de veure Reclutas barberos, Reclutas escura-xeme-neies i Reclutas adroguers. Aquesta vegada, però, la pel·lícula s'aparta un xic de les altres i el títol de Reclutas detectives no és més que un «truc» per explotar la continuació d'una sèrie que pot resultar interminable. I per més que el títol ens xeringui, hem de confessar que la pel·lícula és còmica, i, cosa rara, els rètols humorístics tenen una certa gràcia. Això de què els rètols d'una pel·lícula còmica tinguin gràcia, és un fenomen d'aquells que sorprenen al mateix quintet. I el més elogiàble és que els rètols tenien gràcia i el redactat no constava de qui era fet. Aquesta prova de bon gust mereix tots els nostres respectes i els nostres elogis.

Estem tan tips de veure encapçalar les pel·lícules amb allò de «Redacció de títulos de Gundemaro Martínez» i assistir a un curs de frases de calendari plagades de faltes gramaticals, que aquests rètols anònims d'aquesta pel·lícula d'en Beery i l'Hatton ens varen emocionar.

L'argument resulta enginyós i el treball dels dos reclutes, perfecte. Es de les vegades que hem entrat més escamats a veure una cinta i n'hem sortit més satisfets.

¿QUIEN SERA ELLA?, per Anita Stewart i Gaston Glass

La caraba amb tricicle i les passions desenfrenades elevades al quadrat.

Els que no l'han vista no s'ho poden imaginar; el misteri provoca l'emoció, l'emoció provoca l'interès, l'interès provoca l'angoixa, l'angoixa provoca el mareig i el mareig provoca... És una pel·lícula per veure-la en dejú.

A nosaltres, allò que més ens distreu és la moral americana. La moral americana és una cosa definitiva i eloqüent. Imaginin-se vostès que hi ha un marit

que té l'atreuiment de sentir gelos, perquè la seva senyora sopa d'amagat en un reservat amb un altre! Aquest marit, però, tot seguit es fa odiós a la pantalla i és presentat com un home antipàtic! Un monstre que no permet que la seva senyora surti de nits ni festegi amb els amics! Un retrògrad indecent que voldria la seva senyora casolana i entenimentada! Estaríem frescos! Per això els productors tenen una cura especial a enaltir l'amant i la senyora i desprestigiari el marit sense contemplacions.

Així és com de mica en mica s'eduquen els marits i com es va formant una societat moderna i airejada. Nosaltres, però, vàrem deixar la nostra a casa i, en arribar, no li vàrem explicar l'argument.

BIROSTA

Kursaal i Catalunya

FIEBRE DE PRIMAVERA, per William Haines i Joan Crawford

Una gran revista cinematogràfica francesa, deia, dies endarrera—si fa o no fa—, aquestes paraules, parlant del treball d'en William Haines en l'esmentada pel·lícula:

«L'humor irresistible de William Haines servirà per a demostrar al públic que a Amèrica encara hi ha alguns actors...»

I, efectivament, és així. N'Haines, en Fiebre de primavera, demostra ésser un actor divertit i simpàtic, d'aquells que no necessiten fer rellicades imbècils ni «trucs» de mal gust per a obtenir un èxit i fer riure el respectable. El seu humorisme...

En fi, deixem les divagacions serioses per aquells intellectuals que van al cinema a cercar tema per a fer un article, i limitem-nos a ressenyar el «que passa» en Fiebre de primavera, que tots hi sortirem guanyant.

Com poden suposar, això de fiebre de primavera no té res que veure amb la grip ni amb cap altra malaltia de les anomenades *dernier cri*. Es tracta, senzillament, d'un caprici del retolador. (Què hi farem! En Paganini era tot un geni i també tenia una flaca pels «capricis»!) Entesos?

Doncs endavant. N'Haines fa d'empleat d'una fàbrica d'objectes d'art, on també hi treballa el seu pare de mosso, i cada dia arriba a la feina amb una pila de minuts de retard, cosa que fa arrugar les celles de l'amo d'una manera molt poc tranquil·litzadora. El xicot, que,

Marion Davies i Matt Moore, en una escena de la pel·lícula *Cuando habla el corazón*. Amb tot i tractar-se d'un curiós fenomen de ventriloquia, la pel·lícula no és parlada.

pel que es veu, no està per males cares, agafa una pilota a terra i la cosa acaba amb un trencadissa de vidres que Déu n'hi dó. Com poden suposar, el xicot fa això perquè li donin la «llauna» i poder canviar d'amo. Però... el que són els arguments cinematogràfics!

L'amo, en lloc d'acomiar-lo, resta admirat d'aquella jugada (ell és un fanàtic del golf), l'abraça, el felicita i li diu que serà el seu professor de golf d'ara endavant.

I al cap d'un quant temps ja veiem el professor (!) «marcant» i fent el «pavero» en un club aristocràtic d'aquells que les senyores compren els automòbils de categoria a dotzenes. Com que el xicot, jugant a golf, és una meravella i fins llença la pilota col·locant-la sobre un rellotge de butxaca i clavant un cop sense tocar el rellotge, aviat es fa popular i totes les senyores volen que els doni classes.

Kelly (així es diu William Haines en aquesta pel·lícula), que a més de «pavero» té aquella punta de romanticisme carrincló propi dels vint-i-dos anys (també hauríem pogut posar vint-i-cinc, però, vaja...), s'enamora d'una senyoreta deliciosa (la Joan Crawford, per més senyes) que s'anomena Ali Monte i fa tot aquell seguit d'excentricitats esportives pròpies d'un enamorat americà, per a *conquistar-la*.

Passen unes quantes coses més o menys divertides, fins que arriba una escena graciosíssima: Kelly, que ja es tuteja amb Ali Monte, li diu que li vol ensenyar una jugada de golf estupendíssima, i la noia es disposa a aprendre-la tota entusiasmada. El xicot es col·loca seriosament al seu darrera, ambdós agafen el bastonet de golf i... paf!... Vostès segurament es creuran que aquest «paf!» va a càrrec de la pilota, veritat? Doncs, no, senyors; no siguin tan cànids; es tracta d'un petó castíssim que en Kelly, aprofitant la seva «bona col·locació» (per alguna cosa és tot un esportiu!), i convençut que podrà esquivar la bufetada habitual en aquests casos amb grans probabilitats d'èxit, «enganxa» en el físic nacràt de la Crawford, causa de tants sospirs entre els espectadors del «Kursaal» i «Catalunya».

Bé; com que ja he omplert les quartelles que va demanar-me el director, i tot el que segueix és d'una vulgaritat que fa angúnia, ja em dispensaran que em deixi al tinter l'escena de la nit de lluna, l'emoció d'ella en guanyar Kelly el campionat de golf, el casament fet a cent per hora i el cop de gràcia de l'acabament, en esbrinar Kelly que Ali Monte (per cierto que Ali Monte es de ali-mento!—digué un madrileny que seia al costat nostre) és *nada menos* que la neboda del seu principal.

* * *

Joan Crawford està encisadora i admirable en el seu paper de noia *chic*, amb un cervell que és tot un *cock-tail* d'illusions i rialles.

(Què me'n diuen d'aquesta frase?... I consti que no és afaitada!)

* * *

LA SUPREMA SIMFONIA, per Jean Hersolth

No va agradar. Creiem que això té dues explicacions: perquè era terriblement llarga, perquè era fastigosament vulgar.

Allò d'un músic que no triomfa fins a última hora, és una cosa més gastada que els punys de celluloide i els calçotets llargs.

En una paraula (o millor dit, en vàries): que va anar de poc perquè *La suprema simfonia* no acabés en una *suprema simfonia* de xiulets.

En Jean Hersolth, el protagonista, feia gràcia perquè tenia una gran retirada amb l'escriptor Chesterton i perquè li agafava un atac al moment de sentir tocar uns *aires alemanes*.

—Però això d'agafar un atac fa gràcia?—em preguntaran vostès, tot estranyats.

I un servidor em veuré obligat a respondre:

—Naturalment! Com que tots els espectadors, «xistosos» per excel·lència, deixaven anar aquest comentari: «Vaja, té! Ja li deu haver tocat un *aire!*»

MAC HASSUM RONDA

París i Rialto

LA CHICA DEL PERRO, per Carme Boni

Aquest film és francès, i si no fos que tenim l'obligació d'explicar-ne alguna cosa més, donaríem la nostra missió per acabada amb aquesta petita anotació.

La chica del perro la fa la Carme Boni. Aquesta distingida senyora pot ésser tan bona persona com vulguin i pot ésser tan simpàtica com creguin, però

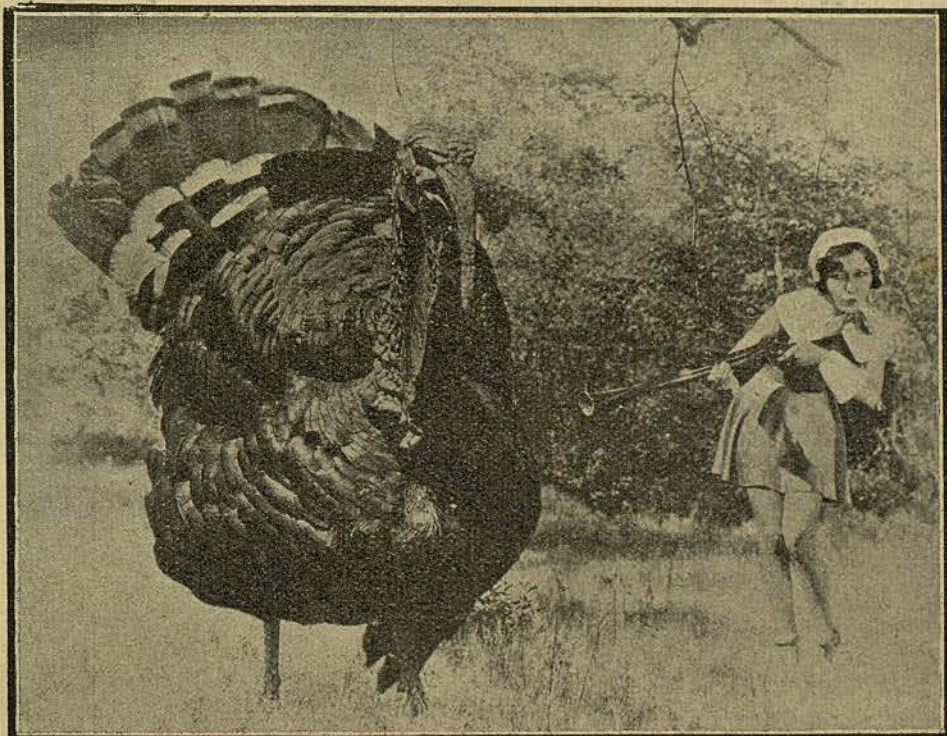
des de la vegada que li veiérem *Chico o chica*, no l'hem poguda filar més.

Ho fa qui-sap-lo malament, encara que s'entesti a voler fer gràcia. En la pel·lícula que ens ocupa, en alguns moments pot arribar a mig plaure, però no pas precisament pel seu treball, sinó pel conjunt de l'acció, que, ben ajudada per algun títol que tenia certa gràcia, ens va arribar a distreure de la idea que ja des de bell començament ens assaltava, referent al molt que es mereixia ésser xiulada la pel·lícula en qüestió.

Es veu, però, que no tothom va saber-se'n distreure, ja que, en acabar-se, es van sentir alguns xiulets escampats. Segurament que aquests xiulets eren de satisfacció dels espectadors, que, contents i encantats de la pel·lícula, no es sabien avenir de tanta felicitat.

En començar-se el film, la Carme Boni surt vestida molt humilment i ens enterren que fa de florista, que és òrfena de pare i mare i que té un gos petit, lleig i antipàtic. Ella, d'aquest gos n'està molt enamorada, cosa que ens palesa que en aquest món el mal gust és una cosa que està molt estesa.

Tot d'un plegat, la noia i el gos s'estan en una vorera, a punt de travessar el carrer. Hi ha molts autos que passen en direcció única. La noia travessa, però el gos no, i quan ella és a l'altra banda, crida al seu gos. La gent, que ja ho veu venir, pensa: «Ara un auto l'aixafarà.» I, efectivament, tot just el gos intenta creuar el carrer, passa un auto a la fantàstica velocitat de quaranta metres per hora, el gos s'ajeu a sota una roda, i queda a punt d'anar al cementiri dels gossos. Després la noia l'enterra, i del gos ja no se'n sent parlar més. Això ho expliquem perquè si algun llegidor hi va anar i hi arribà tard, sàpiga a què atribuir el títol de la pel·lícula.

Dorothy Sebastian, caçant el gall d'indi que va menjar-se el dia de Nadal. La setmana entrant publicarem una curiosa instantània amb el camió carregat de turrons i els sis quilòmetres de neules que va regalar-li la «Metro».

D'aquí en avall, la noia porta recadets d'una planxadora, i després entra de minyona al servei d'un enginyer jove i bona persona, el qual viu amb una noia que és el seu pesombre i que després es converteix en el nostre.

Uns espectadors dialoguen :

—Aquest enginyer «manu», acabarà cantant-se amb aquesta mossà.

—Ca! Seria un abús de confiança.

—A mi em sembla que passarà tal com li ho dic. Tinc aquest pressentiment.

—Vol dir? Es clar que el final de la pel·lícula no pot ésser altre que aquest, però em resisteixo a creure-ho. Seria una corrupció de menors.

—No sé per què. Que no ha vist que aquesta noia el paper li ve petit?

—No, home. Si per cas, li va gran.

—No; petit. Que no se n'ha donat compte que està molt desenrotlladeta, aquesta minyoneta? He, he!... No s'ha fixat amb...?

—Pst! Quines coses de dir, vostè!... Que no ho veu que el podrien sentir els nens i...?

Ho van endevinar. Tot va anar fent el seu curs i la pel·lícula va durar la suficient estona per avorrir el públic, que es veu que, fet i fet, és el que es tractava de demostrar. Hi va sortir una comtessa rossa que portava els cabells estil *Papitu*, però només li varen posar per tal d'allargar el film...

L'acabament va ésser emocionant de debò. Després de què la noia del gos ha tancat el mestre de primeres lletres a l'armari, ell se'n va cap a l'Àfrica i la noia el va acomiadar a l'estació. En arrencar el tren, ell, dret a l'estrep, li va fent «adéu» amb la mà, i ella també li fa «adéu» i va caminant andana avall, seguint el tren. Fins que ell salta del tren, l'agafa, l'abraça i se l'emporta cap a l'Àfrica.

Aquest número ha passat
per la Censura

Es veu que el director li devia estar cridant que deixés caure un parell de llagrimetes, però la noia no se'n va saber sortir. Aquest final, per acabar de fer el pes, va ésser tota una troballa.

Ens hem descuidat de dir que la fotografia deixava bastant que desitjar, i que a tots els que sortien a la pel·lícula, fins al gos i tot, se'ls coneixia que feien cinema.

ODIO SALVAJE, per Victor Mac Laglen

Els que varem tenir la sort d'arreglar aquest programa, som dignes d'ésser felicitats efusivament. La pel·lícula *Odio salvaje* precedí a la del gos i la noia, i es veu que la varen projectar perquè ens comencéssim a acostumar amb les llaunes i després no ens vingués de nou.

L'argument d'aquesta pel·lícula és un argument perfectament idiota. En canvi, la part fotogràfica és ben meritòria i queda força bé. Sobretot hi surt molta neu, i això va permetre que per uns moments ens féssim l'efecte de què ens trobàvem hibernejant a Sant Moritz o als Alps.

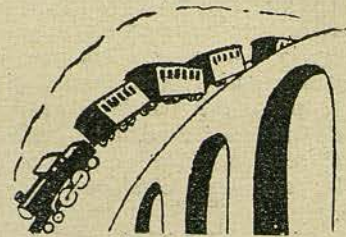
El senyor de l'odi salvatge és un que habita una illa diem-ne deshabitada, i com que no hi ha ningú més, és l'amo. Hi arriben uns naufrags i els maltracta i tot. A estones les escenes eren d'un realisme tan real i els maltractes del Mac Laglen semblaven tan cruels, que si no fos perquè sabem per endavant que el feble es tornaria fort i el fort,

davant un allau de neu, resultaria feble, ens hauríem aixecat de la butaca i ens hi hauríem fet à mossegades.

Però no va passar res d'anormal i el dolent va acabar tocant-li el rebre. Morí sepultat en una esllavissada, en el precís moment que tenia el punyal als dits per matar tots els que fossin necessaris. No es pot negar que l'allau va estar oportuníssim.

I pensar que encara hi ha qui dubta de la Providència!

CECIL B. DE L'HORT

Una estadística relativa al
«Palau de Buckingham» del
cinema barcelonés

Un bon amic nostre que té, per línia de la seva mare, sang xinesa, ve fent des de fa sis anys una estadística comparada de les bronques, escàndols, desgràcies i altres excessos provocats per l'element espectador del «super-aristocràtic» saló de projeccions «Iris Park».

Criem de tanta curiositat el treball del nostre amic, que no volem deixar de publicar una recopilació del mateix.

Morts d'encefalitis letàrgica: 18.

Pacífics ciutadans que s'han tornat tarumbes escoltant les filigranes de Mestre Teclas: 478.

Bufetades propinades pel sexe debíl: 204,701.

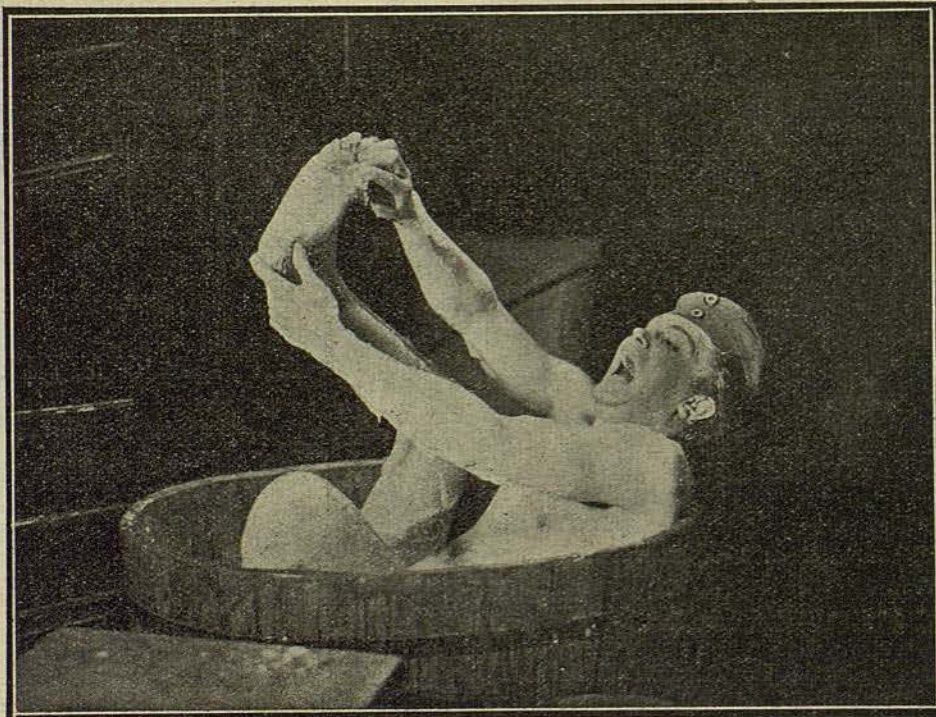
Artistes anònims que han format duetto amb el piano acompanyant-lo amb sonores i elegantíssimes expansions de tota mena: constatatats, dos milions tres cents quatre mil cent cinquanta. Es suposa la xifra triplicada, per dificultats de comprovació.

Bronques protestant pel·lícules: 18,304.

Pantalons esquinçats en gràcia al perfecte clavetejat de les butaques: 4,732 i dos culottes.

L'estudi del nostre amic és més documentat; té el detall de tot, amb dates, raons de la bronca, títols de les llaunes protestades, etc., etc. Per joia i recreo dels nostres parroquians ja n'hi ha prou amb el transcrit.

EL TRINXERAIRE POETA

Gustau Froelich, de la «U. F. A.», pren un bany de llimpiesa. Aquesta escena pertany a la pel·lícula *La vuelta al hogar*, que encara no s'ha estrenat a Barcelona.

En la cinta *Por qué calla un hombre*, que donen (pagant) al «Fèmina», hi ha un lletrer que passa a formar part de la nostra antologia de literatura cinemàtica. Diu: «Salió por la puerta de la espalda.»

***

Els snobs del B. F. C. quan passen una nit avorrida no volen proclamar que s'han sadollat de plaer.

Tanmateix, hi ha gent que és ben malaguanyat donar-los gat per llebre.

***

Acaba d'ingressar al cinema un tal William Bird, indi veritable, parent del jefe *Caraconino* dels indis *apaches* de la reducció de Duley.

Debutarà en el film *La ley del desierto* en el qual li han designat un paper molt important.

Diuen que és un tipus gairebé indomable i que el director que l'ha de tractar no les té pas totes, car gasta males bromes i no està per romansos.

No ens estranya. Al fi i al cap, que a William Bird li agradi fer l'indio és naturalíssim.

***

En el programa de mà que regalen al «Fèmina» hi ha l'argument de *La vestal del Ganges*, el qual, a més d'estar adornat amb varies badades com dir orientals als europeus, és d'una gran falsetat. Vegin com acaba:

«Y mientras la sangrienta antorcha de la guerra iluminaba las feraces tierras del Ganges, el teniente Darsac creía vivir días incomparables, sin parar mientes

Pau Leni, director de la «Universal» i de la majoria de les pel·lícules en què ha intervingut Laura Laplante.

en que la Princesa Djihila no debia correspondre a sus sentimientos por cuanto habia sido consagrada Vestal y cuidaba del fuego sagrado ante la imagen de su Dios.»

Ho fem constar, doncs algú podria creure que la ressenya que fem d'aquesta cursi producció és una fantasia: no, senyor! El programa del «Fèmina» els ensiborna. Aquella princesa tan poc agra-

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

Jardines, 9 : BILBAO
El más indicado para reparar su calzado

ciada i aquell oficial francès tan poca cosa es casaren, i ara viuen a París en el sisè districte i tenen quatre criatures de color assortit. Que consti!

***

Llegeixin i no s'emocionin:

«...al salir de casa habéis sentido un absurdo deseo de brincar.

»En la oficina habéis cantado entre dientes sorprendiendo a vuestros subordinados.

»Habéis sentido un extraño cosquilleo en las venas y habéis pedido flores de almendro para vuestra mesa de trabajo.
»Ha llegado la primavera...»

Què tal? Què ens en diuen d'aquest davassall de literatura en redactar un anunci?

—Ah! Però això és un anunci?—preguntaran vostès tots desillusionats.

—Sí, senyors, un anunci d'un film que dilluns va estrenar-se al «Kursaal» i al «Catalunya».

Oooooh!!!

***

Copiem de la secció cinematogràfica d'un dels nostres primers diaris la següent notícia:

«Edwin Carewe, productor y director de la nueva película de Dolores del Río, para los Artistas Asociados, «Evangeline», necesitó últimamente veinte muchachas con los cabellos largos, para algunas escenas de esta producción.

»En Punta de Lobos (California), Carewe buscó inútilmente extras que re-

unieran estas condiciones, por lo que se vió obligado a telegrafiar a la oficina central del Casting Office de donde se las mandaron, viéndose obligadas a hacer un viaje de 400 millas.»

Francament, ho trobem exagerat. I no ens atrevim a considerar la notícia com una vulgar «presa de pèl» perquè creiem que en aquest cas no hi escauria.

***

L'Harold, diuen que quan tracta de passar desapercebut del públic, surt al carrer sense les típiques ulleres.

En Chaney, en canvi, per a que no el coneguïn els seus nombrosos admiradors, sempre que surt de casa es posa unes ulleres molt semblants a les de l'Harold.

Molt curiós, veritat?

***

Els músics del «Kursaal» són del més divertit que corre; tenen una peça escollida pels casaments, una pels naufragis i una pels amors a la claror de la lluna i no hi ha qui els faci variar.

Tot té els seus avantatges, però. Car hi ha molts senyors curts de vista que es fan càrrec del que passa a la pantalla gràcies a la música.

Ara, que el dia que els músics s'equivoquin i en comptes de la peça *propia para naufragios* es despengin amb la peça *propia para amores a la luz de la luna*, n'hi haurà per llogar-hi butaques numerades.

***

L'altre dia uns quants socis del «Barcelona Film Club» en acabar de projectar-se una pel·lícula varen indignar-se i fins hi van haver xiulets. (Xiulets educats, de noi de casa bona, és clar!)

ERIC VON STROHEIM

ELS FILMS DE GUERRA

L'empresari. — Vaja! Si això és guerra, que mai no vingui la pau!

S'imposa una conferència d'en Carles Soldevila sota el següent títol: «Cal educar els snobs!...»

***

Viva Madrid, que es mi pueblo!... és el títol d'un film d'ambient espanyol que fa un quant temps va «rodar-se».

En Madrid está el amor es titula una pel·lícula espanyola que no tardarem gaires dies a veure projectar.

S'imposa un altre film titulat: *En Madrid está lo bueno!*, i tindrem tota una col·lecció completa, capaç d'engrescar a qualsevol atracció de forasters... madrilenya.

***

Els representants i els empresaris no tenen cura...

Després d'exhibir *La Vestal del Ganges*, que es va estrenar a París l'agost de l'any 1927, ara intenten encolomar-nos *El estudiante de Praga*, rodada l'any 1926.

Amb això, el públic, que no sap de dates ni antigalles, es desorienta, perquè no pot copsar com a l'any 1929 en Conrad Veidt, que avui és un dels primers actors de l'art silenciós, pot fer interpretacions tan estrambòtiques i la producció alemanya, tan vanguardista, està tan amanerada!

No hi ha dret, senyors, a explotar el

CINE FÈMINA

Passeig de Gràcia, 32

PREFERENCIA 1 Pesseta (única localitat)

Orquestrina FAUST DEL CERRO

Avui, gran acontelxement

PROGRAMA

A mal tiempo, buena cara

Actualitats Gaumont

UN TRONO PARA SU AMOR

(Vera Reynolds)

HIJAS DE EVA

(Anny Ondra)

nom d'un actor, presentant les seves primeres produccions, ni hi ha dret, tampoc, a perjudicar el prestigi de les produccions alemanyes...

***

En Conrad Veidt acaba de signar amb una casa productora de Berlín un contracte per fer el paper principal a un nou film, el rodatge del qual ha de durar set setmanes, cobrant la bonica quantitat de cent mil marcs.

Es aquest el sou més elevat que s'haurà cobrat a Europa i dels més elevats d'Amèrica, com ho demostra que en Conrad Veidt no s'hi ha pensat a sortir d'Hollywood i ha demanat vacances a l'«Universal» per dotze setmanes.

***

A Londres s'ha estrenat ja *La máscara de hierro*, d'en Douglas, que fa el paper d'Artagnan, car la pel·lícula està inspirada per l'obra d'en Dumas.

Ha estat un èxit, i els comentaristes són unànims en reconèixer que les seves proeses i agilitat augmenten amb els anys.

***

Diu que una cosina de la Mary Pickford feia temps que volia ésser estrella del cinema, però no la seleccionaven.

Un dia Ernest Lubitsch la va recollir d'entre una multitud d'extres. La noia va estar molt contenta i va dir:

—No he dit mai a ningú que fos cosina de la Mary Pickford. Així m'he guanyat el meu lloc a pols, sense cap mena d'influències.

S'ho creuen vostès? Nosaltres, no. Arriba, home! Aquesta senyora ens ha pres per primos. En els temps que correm no hi ha ningú que no posi en joc totes les influències possibles.

***

Els adaptadors tenen el desastrós costum de canviar al seu caprici els títols dels films, la qual cosa sols admetem

en els casos, que són molt pocs, en que el títol no té traducció.

I aquest costum que tenen els nostres adaptadors, també el tenen els de França, com ho prova que la pel·lícula *A girl in every port*, o sigui, *Una chica en cada puerto*, exhibida aquí amb el títol d'*Una novia en cada puerto*, li han posat els següents títols: *Puños de hierro*, *Corazón de oro...* i *Une poule à chaque escale!*

Quan ho sàpiguen la Louise Brooks i la Casajoana, potser s'ofenguin...

***

Diu que en Roc La Rocque va arribar a demanar caritat perquè es trobava sense treball.

De debò? En Roc La Rocque, que ho fa força bé, és molt conegut i té un bon cartell?

Només de pensar en el pobrecito *Cumellas*, ens vénen unes esgarriances...

***

Retallem de *La Nau*:

«Nicolás Rimski és el principal intèrpret del nou film basat en la famosa novel·la de Maurice Dekobra «Minuit... Place Pigalle», que l'Aristocràcia del Fil acaba d'adquirir.»

De manera que l'Aristocràcia del Fil? Mireu-se'l el senyor M. de Miguel que s'ho portava callat.

***

La diferència que hi ha entre els films francesos i els americans, és una cosa que esgarrija.

La fotografia dels uns i la dels altres presenta una fantàstica diferència de claretat.

Això no es pensin que és degut a què

HARRY LANGDON

els francesos en saben menys. Res d'això. Es senzillament perquè els nostres veïns, estalviadors de mena, no volen gastar gaire llum.

I, és clar, els queden les fotos més fosques.

* * *

Al programa del «París» d'aquesta setmana hi havia un film de can «Gaumont», *Diamante Azul*

En començar la pel·lícula, però, no va sortir aquell diamant blau que quan es posa a rodar comença a treure lletres i produeix un efecte sorprenent.

Referent a això, ens han dit que la casa havia decidit no fer-lo sortir més. Seria una llàstima. Tan bonic que feia!

* * *

Després de consumir més de 16,000 pams de cinta en proves fotogràfiques, per tal de trobar un parell d'actors que fossin pastats l'un de l'altre, que semblessin bessons, per poder interpretar el «rob» dels dos germans de la pel·lícula *El pont de Sant Lluís Rei*, els tallers de la «Metro» han escollit a *don Alvarado* i en *Duncan Renaldo*.

Que és com si haguessin escollit en *Max Linder* i en *Farrell Mac Donald*.

Ens agradarà veure com s'enginyen perquè es confonguin.

* * *

No volem fer cap comentari a l'intermedi del programa del «París».

Perquè hauríem de dir quatre coses no massa divertides d'un altaveu que fa oposicions a orgue, i no ens agrada fer-nos pesats.

* * *

Una empresa local diu que dona al públic nostre els mateixos programes que els cinemes de l'estranger.

«Pobrets estrangers! Ja són ben bé de plànyer.

* * *

Amb la moda de les pel·lícules parlades, els «pollos pera» i les «niñas bien» que se saben els noms de tots els artistes de la pantalla de memòria, rebran una sotragada terrible.

Les cases productores per a confeccionar les pel·lícules parlades, s'han vist obligades a contractar una colla d'actors i cantants que a casa seva els coneixen,

Després de l'èxit en

FÈMINA

el film de luxe

LA VESTAL

DEL

GANGES

(amb escenes en colors)

s'exhibirà en els millors cinemes de Barcelona

Exclusives
"ALFA"

Aragó, 219, pral., 2.^a

però que quan els veurem a Barcelona, no sabrem de què va.

D'aquest canvi de personal, no hi ha dubte que el cinema se'n ressentirà.

* * *

En Charlott ha descobert una nova «estrella».

Assistint a una representació de teatre d'aficionats, va quedar encisat amb el treball d'una senyoreta de la bona societat i li féu proposicions.

Aquesta senyoreta es diu *Virgínia Cherrill* i serà la companya d'en *Charlot* en la pel·lícula *Lights of the City*.

En *Chaplin* haurà estat l'actor que més artistes haurà descobert i més estrelles ha proporcionat al cinema.

* * *

En la plana cinematogràfica d'un diari català del vespre, corresponent al número del dimecres darrer, hi va sortir la foto d'una senyora que estava força bé, però que els llegidors no varen poder aclarir com es deia, per la raó de que no hi havia peu de gravat.

Amb això no s'hi val. Quan exhibeixin una estrella no popular, el menys que podrien fer és dir qui és.

Ah, i si no ho saben, que no la publiquin.

CONTESTANT
LA SEVA ATENTA...

El trinxeaire poeta. — Va bé. Preferim xafarderies i temes d'actualitat, però també li agraïm els versos. Apunti-se'n cinc i una encaixada de tota la redacció.

Del R. — Uns quants dibuixants benemèrits com vostè i tindriem el problema solucionat. De totes maneres, si un dia arriben les vaques grasses, el tindrem present.

Romualdo. — Entra en cartera, que és com si diguéssim que ha pres tanda per passar a la posteritat.

Miquelet. — No farem res. Vostè té una manera d'expressar-se molt particular. El seu llenguatge no és precisament el de *las flores*. De tan gràfic, trasbalsa.

P. E. (Valls). — Enviï mostres.

J. de M. — Té 22 anys, segons l'interviu de «Cinelandia».

Les solucions que, degut haver-se rebut amb retard, o sigui passada la data d'admissió no han entrat en concurs, corresponen als lectors: *Joan Ventura*, *Josep Moral*, *Joaquim Navarro*, *Ramon Mas Beya*, *Joan Cardona* (Cornellà), *Joan Amat* (Molins de Rei), *Teresa Codina*, *Teresina Camps*, *Margarida Ferrer*, *Joaquim Domingo* (Molins de Rei), *F. i M. Espada*, *Joan Ferrer*, *Esteve Rius*, *Josep Meifren*, *E. Cabanellas* (Molins de Rei).

IMPRESOS COSTA : ASALTO, 45 : BARCELONA

Avui, aconteixement
cinematogràfic a

PATHÉ CINEMA

ESTRENA DE LA SUPERPRODUCCIÓ

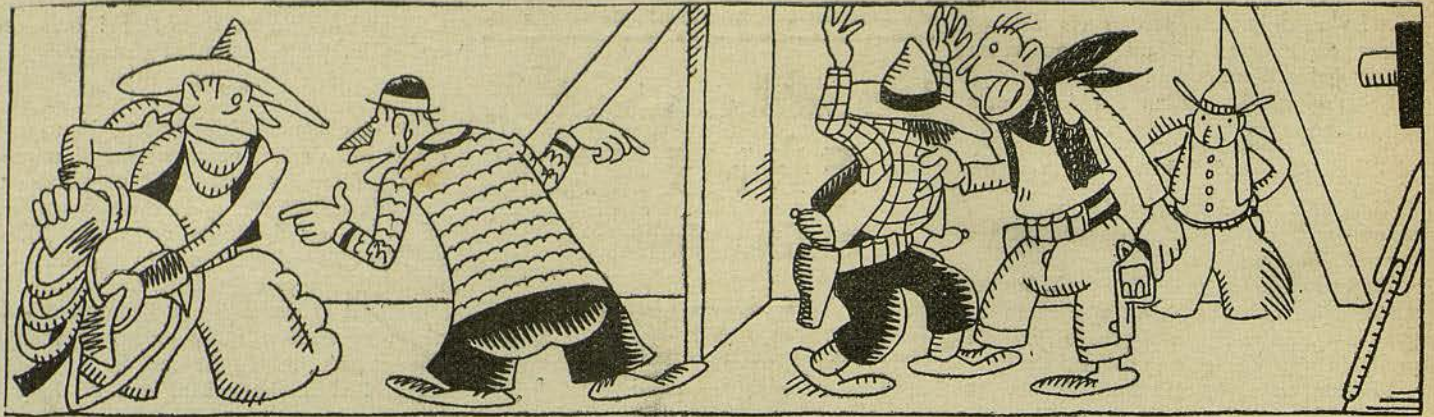
INFIERNO DE AMOR

Per OLGA TCHEKOWA i HANS STUWE

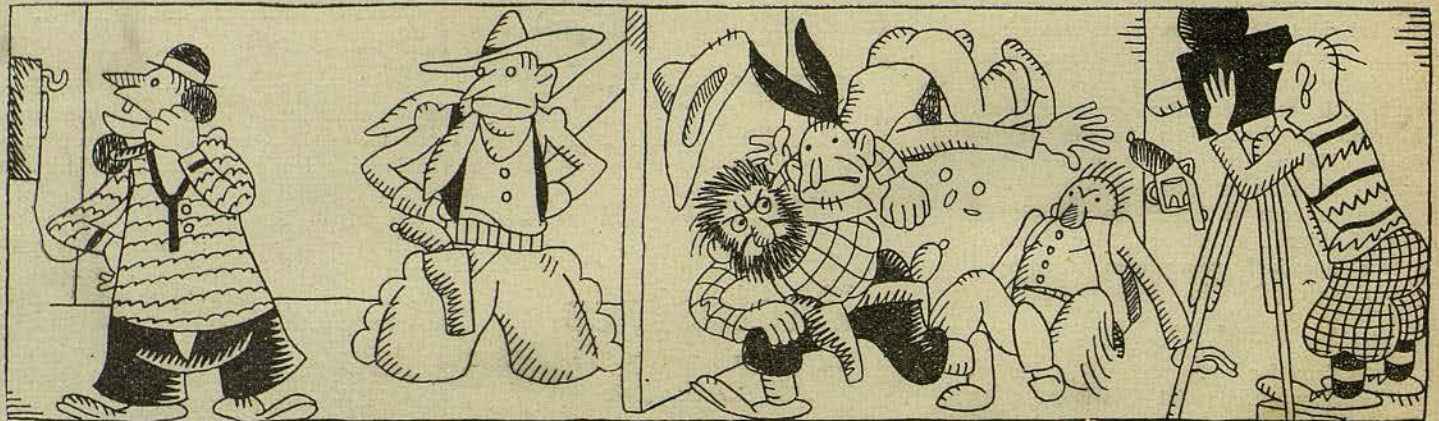
LA SENSACIÓ DE LA TEMPORADA

També apertany a EXCLUSIVES TRIAN - Consell de Cent, 261 - Telèfon 32744 - Barcelona

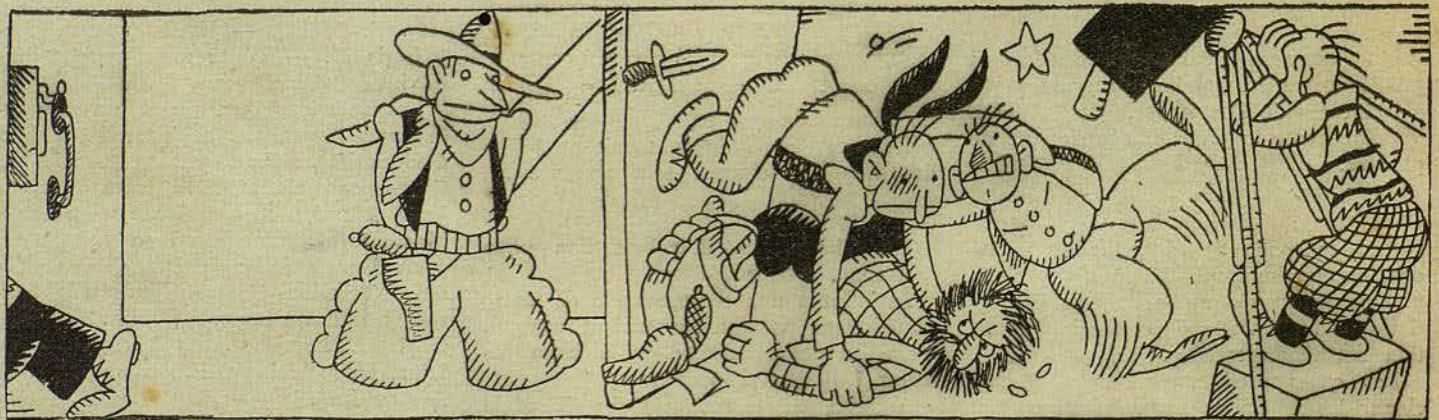

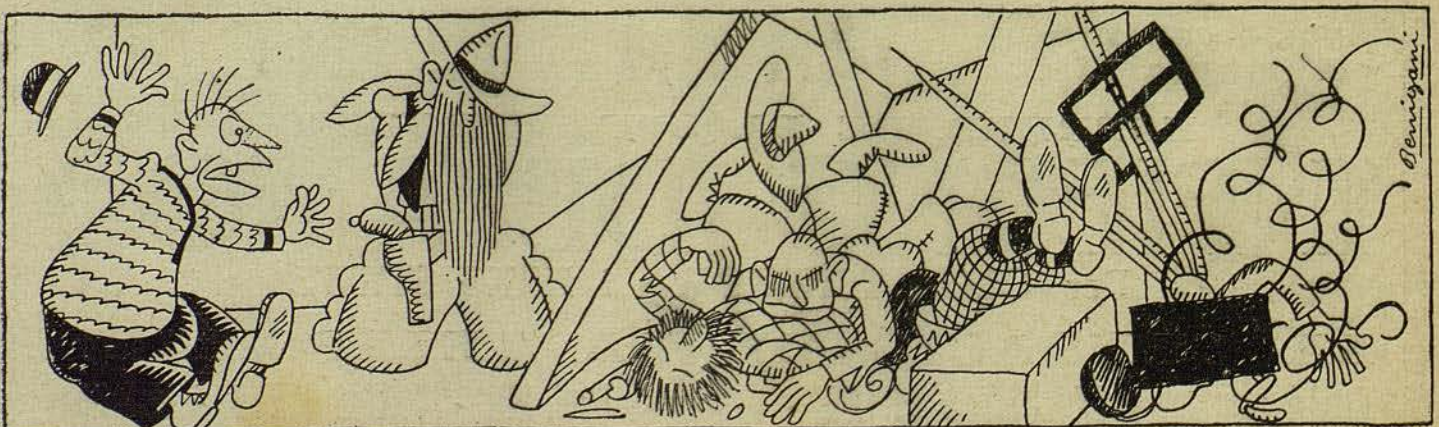
El director: — Quan jo digui: «A les tres!», vostè entra com un llampec; lliure el sheriff de les mans dels lladres de cavalls. No entri en escena fins que jo digui: «A les tres!»

El director (al telèfon). — Es vostè, senyor empresari? Vinc tot seguit!

L'actor. — I se n'ha anat! Què haig de fer jo ara? M'ha dit que no entrés en escena fins que em digués «A les tres!»...

—.....!!???!!!